

0726 – 26. juli

Hevn dere ikke selv, kjære venner, men la Guds vrede få rom! Rom 12: 19.

Her stiller apostelen opp mot hverandre Guds rettferdige vrede og hevn, og det ugudelige i at vi selv tar hevn. I dette legger han påminnelsen om at hvis vi lar Gud få være vår beskytter, så vil han ha omsorg for oss i alle forhold. Han vil hevne all urett som rammer oss, og skaffe oss rett.

Hevner vi oss derimot selv, da er vi gått foran Gud, og har tatt saken ut av hans hånd. Og da får vi hjelpe oss selv –! Det er dette budskapet som ligger i ordene: «Hevn dere ikke selv, men la Guds vrede få rom!»

Apostelen sier ikke at den urett som har rammet oss, ikke skal bli hevnet. Han vil bare at Herren Gud skal få beholde sin majestetiske rett og få være alle menneskers dommer. At vi ikke skal trenge oss inn i hans embete ved selv å ta hevn. Herren vil selv, og alene, være konge og dommer over all sin skapning.

For det står skrevet: Hevnen er min, jeg vil gjengjelde, sier Herren. Disse Herrens ord burde i sannhet en gang for alle gjøre slutt på alt vårt hevnbegjær. For den allmektige, store Gud vil være vår hevner. Og da burde vi ha all grunn til å skjelve for hans vrede, så all vår vrede isteden ble vendt til inderlig nød og forbønn for dem den rammer.

Vi ser at Gud elsker sine barn og venner så høyt at vi leser at «den som rører ved dere, rører ved Guds øyestein». Da forstår vi også med hvor stor brennende nidkjærhet han våker over dem. Noe Kristus understreker med ordene: «Til og med hårene på hodet deres er telt alle sammen». Det betyr også at Gud følger nøye med i den mest skjulte ondskap og ubarmhjertighet noe menneske kan ramme oss med.

Og når vi så også vet hvor grufullt det kan skje når Herren Gud selv blir vred og straffer, da burde vi virkelig bli stille, og bare be: Gud, vær oss alle nådig! Forlat oss vår skyld som og vi forlater våre skyldnere.

For når Gud hjemsøker dem som har gjort urett og ondt mot deg, går det langt mer grufullt for seg enn du selv kunne ønske. Vi må aldri glemme at den som uforskyldt påfører oss lidelser, har ikke gjort det bare mot oss, men i enda større grad mot Herren selv, han som har langt mer hjertelig omsorg for oss enn vi noen gang har selv. Da er han som plager deg straks under Guds vrede, – og ham har han ikke mulighet for å unnslippe fra. For ham har ikke en eneste sjel ennå oppnådd å unnslippe fra!

Det som er sikkert, er at synd vi har gjort kan vi aldri slippe unna. Det skal Guds uendelige fullkommenhet sørge for. På en eller annen måte vil synderen alltid bli stilt overfor synden, enten her i livet, eller i evigheten. Her i livet enten i omvendelsens anger og delaktighet i Kristi lidelse. Eller som straffens og hevners lidelse. Blir synderen her i livet omvendt og får del i Kristi lidelse for synden, da kommer han ikke til å oppleve syndens rette straff. Fordi den har rammet Kristus. Men angerens og tuktens lidelse kommer han likevel til å oppleve.

Skjer derimot ikke dette, da vil alltid Guds vrede hvile over ham, og før eller siden ramme ham. Det skjer her i livet ofte på en slik måte at vi ikke oppfatter det som noen straff for synden. Det kan skje

gjennom vanlige ulykker, sykdom, hungersnød, i brann- og drukningsulykker, i krig osv. Men av og til skjer det også på en måte så selv vi mennesker tydelig ser Guds rettferdige straff i dette.

En mann er f. eks. kjent for å undertrykke de svake; enker og faderløse, og slår til seg andres eiendom på urettmessig vis. Så ser vi han hjemsøkes av merkelige ulykker så han etter hvert blir sittende i fattigdom og elendighet.

En annen har baktalt, forrådt og løyet på andre mennesker, så han har ødelagt deres gode navn og rykte. Så ser vi ham selv falle i åpenbar skam og vanære.

Eller vi opplever en som har påført mennesker stor sorg og livslange hjertesår, som samfunnets rettsvern ikke dekker. Så ser vi ham ende sitt livs dager i det største mørke; i vanvidd eller selvmord osv.

Men skjer det ikke at Gud hevner misgjerningen her i livet, så venter det en rettferdig hevn i en forskrekkelig evighet; «den kommende vreden».

Og nå spør vi: Hvordan kan du da ennå bære på sinne overfor din uvenn? Skulle du ha noen grunn til å hevne deg ennå mer, – når du vet at så stor en Guds vrede alt hviler over ham?

Burde du ikke heller gripes av så stor en medlidenhet for ham at du begynte å be for ham at han måtte omvende seg. Dette er tanker som burde vekke oss, når den store og allmektige Herren som vi alle burde frykte, sier: «Hevnen er min, jeg vil gjengjelde».

Dette holder nå apostelen fram for oss, for å gi oss en alvorlig advarsel, og tilbakevise og knekke vår sterke tilbøyelighet til ondskap og til selv å ta hevn.

Alle som vil være kristne lever jo selv utelukkende på Guds barmhjertighet, og er hvert øyeblikk avhengig av Guds tålmodighet med dem. Skulle ikke da denne formaningen være nok, så vi overfor en feilende medtjener ikke skulle løfte en finger som hevn, eller i uvilje!